

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 8Sžo/89/2015
Identifikačné číslo spisu: 1013201764
Dátum vydania rozhodnutia: 23.02.2017
Meno a priezvisko: JUDr. Jaroslava Fúrová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2017:1013201764.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jaroslavy Fúrovej a členov senátu Mgr. Petra Melichera a JUDr. Kataríny Benzovej, v právnej veci žalobcu: Obec Malý Cetín, so sídlom Malý Cetín 105, Čechynce, zastúpeného advokátskou kanceláriou KRION Partners s.r.o., Palisády 50, Bratislava, proti žalovanému: Ministerstvo životného prostredia Slovenskej republiky, so sídlom Námestie L. Štúra 1, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 5130/2013-3.4/zk zo dňa 06. septembra 2013, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 6S 234/2013-42 zo dňa 20. marca 2015, jednohlasne, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 6S 234/2013-42 zo dňa 20. marca 2015 p o t v r d z u j e .

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

Krajský súd v Bratislave rozsudkom č. k. 6S 234/2013-42 zo dňa 20. marca 2015 podľa § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania rozhodnutia žalovaného č. 5130/2013-3.4/zk zo dňa 06. septembra 2013, ktorým tento rozhodol, že navrhovaná činnosť „Logistické centrum“ sa nebude posudzovať podľa zákona č. 24/2006 Z. z. o posudzovaní vplyvov na životné prostredie a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o EIA“).

Krajský súd po preskúmaní spisového materiálu dospel k záveru, že žalovaný postupoval v súlade s príslušnými právnymi predpismi, z podkladov predložených účastníkmi konania dostatočným spôsobom zistil stav vo veci a svoje rozhodnutie riadne odôvodnil. V konaní nezistil žiadnu vadu, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia. Uviedol, že pre posúdenie, či pri navrhovanej činnosti „Logistického centra“, slúžiaceho na prekládku vedľajších živočíšnych produktov, je potrebné

postupovať podľa zákona o EIA, je rozhodujúce určenie, či vedľajší živočíšny odpad je nebezpečným odpadom a či stavba je podľa prílohy č. 8 k zákonu o EIA objektom a priestorom na nakladanie s nebezpečnými odpadmi v rozsahu od 10 t/rok. Poukázal na čl. 12 nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 1069/2009 z 21. októbra 2009, ktorým sa ustanovujú zdravotné predpisy týkajúce sa vedľajších živočíšnych produktov a odvodených produktov neurčených na ľudskú spotrebu a ktorým sa zrušuje nariadenie (ES) č. 1774/2002 (ďalej len „nariadenie“), v zmysle ktorého predpisy o vedľajších živočíšnych produktoch ustanovené v tomto nariadení by sa mali uplatňovať na produkty, ktoré sa podľa právnych predpisov Spoločenstva nesmú použiť na ľudskú spotrebu, a najmä v prípadoch, keď nie sú v súlade s právnymi predpismi v oblasti hygieny potravín alebo keď sa nesmú uvádzať na trh ako potraviny vzhľadom na to, že nie sú bezpečné, a to buď preto, že sú škodlivé pre zdravie alebo sú nevhodné na ľudskú spotrebu. Uvedené pravidlá by sa však mali vzťahovať aj na produkty živočíšneho pôvodu, ktoré sú v súlade s pravidlami týkajúcimi sa možného použitia na ľudskú spotrebu alebo ktoré sú surovinami na výrobu produktov na ľudskú spotrebu, aj keď sú prípadne určené na iné účely. Následne dal do pozornosti, že podľa čl. 25 nariadenia činnosti s vedľajšími živočíšnymi produktmi, ktoré môžu predstavovať vysoký stupeň rizika pre verejné zdravie a zdravie zvierat, by sa mali uskutočňovať výlučne v prevádzkarniach alebo závodoch, ktoré boli príslušným orgánom na takéto činnosti vopred schválené. Uvedená podmienka by sa mala uplatňovať najmä na spracovateľské prevádzkarne alebo závody a iné prevádzkarne alebo závody, v ktorých sa vykonáva nakladanie s vedľajšími živočíšnymi produktmi s priamym dosahom na bezpečnosť krmivového reťazca, alebo v ktorých sa tieto produkty skladujú. Taktiež odkázal na čl. 26 nariadenia, v zmysle ktorého takéto schvaľovanie by však nemalo byť potrebné v prípade prevádzkarní alebo závodov, v ktorých sa nakladá s určitými bezpečnými materiálmi alebo sa spracúvajú určité bezpečné materiály, akými sú produkty spracované do takej miery, že už nepredstavujú riziko pre verejné zdravie a zdravie zvierat. Takéto prevádzkarne alebo závody by mali byť registrované, aby sa umožnila úradná kontrola toku materiálu a zabezpečila sa ich vysledovateľnosť. Uvedená povinnosť registrácie by sa mala uplatňovať aj na prevádzkovateľov, ktorí prepravujú vedľajšie živočíšne produkty alebo odvodené produkty, s výnimkou prevádzkovateľov, ktorí už nepodliehajú žiadnej kontrole vzhľadom na to, že bol určený koncový bod v reťazci.

Konštatoval, že z textu cit. nariadenia vyplýva, že činnosti spojené s vedľajšími živočíšnymi produktmi sú predmetom úpravy zákonov týkajúcich sa hygieny potravín, príp. verejného zdravia. Ďalej uviedol, že Štátna veterinárna a potravinová správa Slovenskej republiky (ďalej len „ŠVPS SR“) schválila svojím rozhodnutím zo dňa 30. decembra 2011 prevádzku logistického centra slúžiaceho na predkladanie vedľajších živočíšnych produktov v súlade s nariadením.

S ohľadom na uvedené dospel k záveru, že z cit. právnych predpisov vyplýva, že činnosť spoločnosti ASANÁCIA s.r.o. v objekte „Logistické centrum“ v Malom Cetíne nie je prevádzkou na spracovanie vedľajších živočíšnych produktov, v danom objekte nedochádza k nakladaniu s nebezpečným odpadom v zmysle kvalifikácie nebezpečných odpadov špecifikovaných v prílohe č. 4 zákona č. 223/2001 Z. z. o odpadoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o odpadoch“) a nejedná sa o navrhovanú činnosť uvedenú v prílohách zákona o EIA, a preto podľa názoru krajského súdu nebolo potrebné činnosť spoločnosti ASANÁCIA, s.r.o. v rozsahu prekládky vedľajších živočíšnych produktov v intraviláne obce Malý Cetín posudzovať podľa zákona o EIA. Doplnil, že žalobca využívajúc svoju kompetenciu stavebného úradu prihladol v osobitnom konaní na pripomienky obyvateľov obce a s navrhovanou zmenou činnosti v danom objekte nesúhlasil, čím boli jeho záujmy, ako aj záujmy obyvateľov zachované.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca a navrhol, aby odvolací súd zmenil rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 6S 234/2013-42 zo dňa 20. marca 2015 tak, že rozhodnutie žalovaného č. 5130/2013-3.4/zk zo dňa 06. septembra 2013 zruší a vec mu vráti na ďalšie konanie. Zároveň si uplatnil náhradu trov konania. Uviedol, že rozhodnutie krajského súdu považuje za nesprávne z dôvodov uvedených v ustanovení § 205 ods. 2 písm. a/, b/ a f/ OSP. Namietal, že rozhodnutím súdu prvého stupňa mu bola odňatá možnosť konať pred súdom, keď tento opomenul sa vo svojom rozhodnutí vysporiadať so žalobnými námietkami, že zistenie skutkového stavu pred vydaním

napadnutého rozhodnutia nebolo dostačujúce na posúdenie veci, ako aj, že napadnuté rozhodnutie je nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť a nedostatok dôvodov. Tvrdil, že súd prvého stupňa uvedeným porušil § 157 ods. 2 OSP. Mal za to, že napadnutý rozsudok nespĺňa náležitosti riadneho a presvedčivého odôvodnenia súdneho rozhodnutia vyplývajúceho z judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky ako aj Najvyššieho súdu Slovenskej republiky. Následne dal do pozornosti nálezy Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 296/09 a sp. zn. III. ÚS 311/07 a tiež rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Cdo/216/2010. Dodal, že z dôvodu právnej istoty napáda rozhodnutie krajského súdu aj z dôvodu, že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci samej, a to s ohľadom na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Cdo/144/2014, ako aj nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 551/2012, podľa ktorých nedostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia zakladá práve tento odvolací dôvod.

Rovnako tak namietal nesprávne právne posúdenie veci, keď mal za to, že súd prvého stupňa nesprávne právne posúdil, či posudzovaná činnosť je prevádzkou na spracovanie vedľajších živočíšnych produktov, či vedľajšie živočíšne produkty možno klasifikovať ako nebezpečný odpad v zmysle zákona o odpadoch, ako aj či posudzovanú činnosť možno zaradiť medzi niektoré činnosti uvedené v prílohách zákona o EIA, a či záujmy obyvateľov obce boli zachované v osobitnom (stavebnom) konaní. Dal do pozornosti, že jeho tvrdenie, že posudzovaná činnosť je prevádzkou na spracovanie vedľajších živočíšnych produktov nebola spochybňovaná ani žalovaným, ani ostatnými orgánmi verejnej moci, ktoré predložili svoje stanoviská žalovanému pred vydaním napadnutého rozhodnutia. Zdôraznil, že je nepochybné, že v predmetnej prevádzke bude dochádzať k spracovaniu vedľajších živočíšnych produktov, ktoré predstavujú vysoké riziko pre verejné zdravie (napr. uhynuté ošipané, hydina, kone, odpad z liahní, vedľajšie živočíšne produkty zo zabitých zvierat, či krv zo zabitých zvierat).

Za nesprávny označil aj záver súdu prvého stupňa, podľa ktorého pri posudzovanej činnosti nebude dochádzať k nakladaniu s nebezpečnými odpadmi, keďže vedľajšie živočíšne produkty nemajú niektorú z vlastností uvedených v prílohe č. 4 zákona o odpadoch. Tvrdil, že vedľajšie živočíšne produkty však môžu spĺňať vlastnosti nebezpečných odpadov z uvedenej prílohy zákona o odpadoch, ako je infekčnosť, mutagénnosť alebo ekotoxicita. Doplnil, že nariadenie pritom výslovne potvrdzuje vysokú rizikovosť vedľajších živočíšnych produktov pre verejné zdravie aj zdravie zvierat.

Nestotožnil sa ani so záverom súdu prvého stupňa, že posudzovaná činnosť nie je zahrnutá medzi činnosťami uvedenými v prílohách zákona o EIA. Naopak mal za to, že posudzovanú činnosť bolo možné zaradiť podľa kapitoly 11 položky 5 prílohy č. 8 zákona o EIA medzi kafilérie a veterinárne asanačné ústavy alebo podľa kapitoly 9 položky 9 prílohy č. 8 zákona o EIA medzi stavby, zariadenia, objekty a priestory na nakladanie s nebezpečnými odpadmi. Nesúhlasil ani so záverom súdu prvého stupňa, podľa ktorého záujmy žalobcu ako stavebného úradu a záujmy obyvateľov dotknutých obcí boli zachované v osobitnom konaní. Zdôraznil, že žalobca ako stavebný úrad bol povinný postupovať v súlade so stavebným zákonom a ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi, pričom v rámci tohto konania musel prihliadať výlučne na zákonnosť svojho rozhodnutia. Pokiaľ ide o záujmy obyvateľov dotknutých obcí, ktorí voči posudzovanej činnosti spísali petíciu, zdôraznil, že práve na vyjadrenie názoru občianskych iniciatív vo vzťahu k vplyvom jednotlivých činností na životné prostredie má slúžiť postup podľa zákona o EIA, ktoré osobitnému (stavebnému) konaniu predchádza. V dôsledku napadnutého rozhodnutia tak bol podľa žalobcu veľký počet obyvateľov dotknutých obcí zbavený možnosti vyjadriť sa relevantným spôsobom k vplyvom posudzovanej činnosti na životné prostredie.

Žalovaný vo svojom vyjadrení k odvolaniu navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky odvolanie žalobcu zamietol a napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave potvrdil. Vo vzťahu k námietke žalobcu, týkajúcej sa nepreskúmateľnosti napadnutého rozhodnutia súdu prvého stupňa, uviedol, že ustanovenie § 157 ods. 2 OSP, ktoré určuje obsahové náležitosti odôvodnenia rozsudku súdu, je potrebné aplikovať primerane, a to s prihliadnutím na to, že v súdnom preskúmvacom konaní preskúmvajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy. Uviedol, že to, či je rozhodnutie správneho orgánu vecne správne je predmetom súdneho preskúmvacieho konania len v súvislosti so skúmaním jeho zákonnosti. V

spojitosti s uvedeným poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Sžo/95/2007 zo dňa 30. januára 2008, v ktorom tento vyslovil, že konajúci súd nie je povinný dať odpoveď na všetky vznesené námietky, či už zo strany žalobcu alebo žalovaného, pokiaľ tieto nemajú podstatný význam pre rozhodnutie konajúceho súdu vo veci samej a ich prípadné zodpovedanie by rozhodnutie konajúceho súdu nijakým spôsobom neovplyvnilo, nakoľko tento bez dôvodných pochybností dospel na základe iných skutočností či dôkazov k jednoznačnému záveru, ako vo veci rozhodnúť. Uviedol, že odôvodnenie napadnutého rozsudku spĺňa požiadavky vyplývajúce z ustálenej judikatúry pre odôvodnenia rozsudkov súdov vydávané v rámci správneho súdnictva.

Ďalej uviedol, že nie je pravdivé tvrdenie žalobcu, podľa ktorého ani samotný žalovaný ani iné orgány verejnej moci nespochybňovali, že posudzovaná činnosť je prevádzkou na spracovanie vedľajších živočíšnych produktov, nakoľko práve medzi príslušnými orgánmi bolo ustálené, že navrhovaná činnosť nie je prevádzkou na spracovanie vedľajších živočíšnych produktov. V tejto súvislosti poukázal najmä na stanovisko ŠVPS SR č. 1764/2013-264 zo dňa 20. mája 2013 a stanovisko Ministerstva pôdohospodárstva a rozvoja vidieka Slovenskej republiky č. 16067/2013 zo dňa 06. júna 2013, z ktorých vyplýva záver, že prevádzkareň „Logistické centrum“ Malý Cetín nemôže byť spracovateľským podnikom, keďže nemá žiadne zariadenie, v ktorom by sa vedľajšie živočíšne produkty spracovávali niektorou z metód podľa prílohy IV nariadenia (EÚ) č. 142/2011. Dodal, že s uvedenou klasifikáciou navrhovanej činnosti kompetentnými orgánmi sa stotožnil tak žalovaný v napadnutom rozhodnutí, ako aj Krajský súd v Bratislave v napadnutom rozsudku.

Taktiež poukázal na rozhodnutie bývalého Krajského úradu životného prostredia v Nitre č. 1896/2012/429 zo dňa 31. júla 2012 a následné stanovisko Obvodného úradu životného prostredia Nitra č. 1894/2013/2440-002-F21 zo dňa 16. mája 2013, podľa ktorých vedľajšie živočíšne produkty v zmysle definície uvedenej v čl. 3 ods. 1 nariadenia nie sú odpadom a v plnom rozsahu podliehajú legislatívnym predpisom pre oblasť veterinárnej starostlivosti. Preto mal za to, že zariadenia, v ktorých sa s nimi nakladá, sa nemajú považovať za zariadenia na nakladanie s odpadom. Zároveň doplnil, že dôvody, pre ktoré nebolo možné navrhovanú činnosť zaradiť medzi činnosti podľa prílohy č. 8 zákona o EIA, sú podrobne rozobraté v odôvodnení napadnutého rozhodnutia a stotožnil sa s nimi aj Krajský súd v Bratislave v napadnutom rozsudku. Nemal teda za pravdivé tvrdenie žalobcu, že sa Krajský súd v Bratislave tomuto posúdeniu v napadnutom rozsudku úplne vyhol.

V závere vyjadrenia podotkol, že samotný nesúhlas žalobcu, či obyvateľov dotknutých obcí s navrhovanou činnosťou, nie je dôvodom na vykonanie posudzovania vplyvov na životné prostredie nad rámec zákona o EIA. Nesúhlasil s tvrdením žalobcu, že by napadnutým rozhodnutím bol veľký počet obyvateľov zbavený možnosti vyjadriť sa relevantným spôsobom k vplyvom navrhovanej činnosti na životné prostredie. Okrem toho žalovaný poukázal na skutočnosť, že posudzovanie vplyvov na životné prostredie musí predchádzať stavebnému resp. povoľovaciemu konaniu iba v prípade, ak ide o navrhovanú činnosť uvedenú v prílohe č. 8 zákona o EIA.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 246c ods. 1 veta prvá OSP v spojení s § 10 ods. 2 OSP) preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nemožno priznať úspech. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 250ja ods. 2 OSP s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 23. februára 2017 (§ 156 ods. 1 a 3 OSP).

Podľa § 244 ods. 1 OSP v správnom súdnictve súdy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov preskúmajú zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy. Pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia súd skúma, či žalobou napadnuté rozhodnutie je v súlade s právnym poriadkom Slovenskej republiky, t. j. najmä s hmotnoprávnymi a procesnými administratívnymi predpismi.

V intenciách ustanovenia § 244 ods. 1 OSP súd preskúma aj zákonnosť postupu správneho orgánu, ktorým sa vo všeobecnosti rozumie aktívna činnosť správneho orgánu, podľa procesných a hmotno-

právných noriem, ktorou realizuje právomoc stanovenú zákonmi. V zákonom predpísanom postupe je správny orgán oprávnený a súčasne aj povinný vykonať úkony v priebehu konania a ukončiť ho vydaním rozhodnutia, ktoré má zákonom predpísané náležitosti, ak sa na takéto konanie vzťahuje zákon o správnom konaní.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací primárne v medziach odvolania preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného, najmä z toho pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými námietkami žalobcu a z takto vymedzeného rozsahu či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného.

Je nutné zdôrazniť, že podľa ustálenej súdnej judikatúry (najmä nález Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. II ÚS 127/07-21, alebo rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Sžo/84/2007, sp. zn. 6Sžo/98/2008, sp. zn. 1Sžo/33/2008, sp. zn. 2Sžo/5/2009 či sp. zn. 8Sžo/547/2009) nie je úlohou súdu pri výkone správneho súdnictva nahradzovať činnosť správnych orgánov, ale len preskúmať zákonnosť ich postupov a rozhodnutí, teda to, či oprávnené a príslušné správne orgány pri riešení konkrétnych otázok vymedzených žalobou rešpektovali príslušné hmotnoprávne a procesnoprávne predpisy.

V takto vymedzenom rámci prieskumu a po preverení riadnosti podmienok vykonávania súdneho prieskumu rozhodnutí správneho orgánu Najvyšší súd Slovenskej republiky zdôrazňuje, že podstatou súdneho prieskumu odvolania proti rozsudku krajského súdu ako aj žaloby, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania rozhodnutia žalovaného, je otázka správneho zistenia rozhodujúcich skutočností a dostatočného rámca podkladov pre naplnenie zásady materiálnej pravdy v ďalšom procese aplikácie hmotného práva.

Najvyšší súd Slovenskej republiky po vyhodnotení závažnosti odvolacích dôvodov vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu a vo vzťahu k obsahu súdneho a pripojeného administratívneho spisu s prihliadnutím na ustanovenie § 219 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 OSP konštatuje, že nezistil dôvod na to, aby sa odchýlil od logických argumentov a relevantných právnych záverov spolu so správnu citáciou dotknutých právnych noriem obsiahnutých v odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu, ktoré vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku. Preto sa s ním stotožňuje v celom rozsahu a aby nadbytočne neopakoval pre účastníkov známe fakty prejednávanej veci spolu s právnymi závermi krajského súdu, Najvyšší súd Slovenskej republiky sa v svojom odôvodnení následne obmedzí iba na doplnenie svojich doplňujúcich zistení a záverov zistených v odvolacom konaní (§ 219 ods. 2 v spoj. s § 246c ods. 1 OSP umožňuje odvolaciemu súdu doplniť odôvodnenie prvostupňového súdu o ďalšie dôvody).

Predmetom súdneho preskúmacieho konania bolo preskúmanie zákonnosti rozhodnutia Ministerstva životného prostredia Slovenskej republiky č. 5130/2013-3.4/zk zo dňa 06. septembra 2013, ktorým rozhodlo, že navrhovaná činnosť „Logistické centrum“ sa nebude posudzovať podľa zákona o EIA. Žalovaný v napadnutom rozhodnutí konštatoval, že pri rozhodnutí o tom, či sa navrhovaná činnosť bude posudzovať podľa cit. zákona, prihliadal najmä na jej povahu a rozsah, miesto vykonávania navrhovanej činnosti, jeho únosné zaťaženie a ochranu poskytovanú podľa osobitných predpisov, význam očakávaných vplyvov a odôvodnenie podnetu. Dospel k záveru, že z pohľadu miesta realizácie, kapacity navrhovanej činnosti a zaťaženia životného prostredia realizácia podnikateľského zámeru za predpokladu dodržiavania právnych predpisov súvisiacich s činnosťou nebude predstavovať riziko vážneho znečisťovania životného prostredia. Uviedol, že všetky predložené podklady a informácie boli dostatočné na primerané použitie kritérií pre zisťovacie konanie uvedené v prílohe č. 10 zákona o EIA, ktorá je transpozíciou prílohy č. III Smernice 2011/92/EÚ o posudzovaní vplyvov určitých verejných a súkromných projektov na životné prostredie. Žalovaný taktiež požiadal ŠVPS SR a Ministerstvo pôdohospodárstva a rozvoja vidieka Slovenskej republiky o vyjadrenie, či navrhovanú činnosť - zberné stredisko na triedenie a prekladanie vedľajších živočíšnych produktov s ich následným odvozom do spracovateľského centra - možno považovať za kafilériu alebo veterinárny asanačný ústav. ŠVPS SR vo

svojom stanovisku zo dňa 20. mája 2013 uviedla, že prevádzka v Malom Cetíne nedisponuje žiadnym spracovateľským zariadením, preto nejde o kafilériu alebo veterinárny asanačný ústav. Dodala, že uvedené pojmy sa už od roku 2004, kedy sa v Slovenskej republike začala uplatňovať legislatíva Európskeho spoločenstva, nepoužívajú. Legislatíva Európskeho spoločenstva o vedľajších živočíšnych produktoch zaviedla pojem „spracovateľský podnik“. Podľa čl. 24 ods. 1 písm. a/ nariadenia ide o zariadenie na spracovanie vedľajších živočíšnych produktov, v ktorom sa tieto spracovávajú v súlade s prílohou č. 4 a prílohou č. 10. Z uvedeného žalovaný vyvodil, že prevádzkareň nemôže byť spracovateľským podnikom, nakoľko nespĺňa uvedenú požiadavku tým, že nemá žiadne zariadenie, v ktorom by sa vedľajšie živočíšne produkty spracovávali niektorou z metód podľa prílohy č. 4 nariadenia EÚ č. 142/2011. Následne uviedol, že sekcia poľnohospodárstva Ministerstva pôdohospodárstva a rozvoja vidieka Slovenskej republiky listom zo dňa 06. júna 2013 potvrdila stanovisko ŠVPS SR, keď predmetné zberné stredisko nepovažovala za kafilériu alebo veterinárny asanačný ústav, resp. spracovateľský podnik. Vyslovil, že navrhovanú činnosť teda nie je možné zaradiť do žiadnej inej položky podľa prílohy č. 8 zákona o EIA. Rovnako tak konštatoval, že navrhovaná činnosť nemá žiadnu súvislosť s inými činnosťami v obci, ale zariadenie prekladiska v danej lokalite zjednoduší logistiku pri preprave vedľajších živočíšnych produktov do Mojšovej Lúčky a prispeje tak k ochrane životného prostredia z hľadiska širších vzťahov, pričom pomôže predchádzať nesprávnemu a nezákonnému nakladaniu s vedľajšími živočíšnymi produktmi. Ide len o objekt bez technológií, jediné používané látky budú dezinfekčné prostriedky použité v zmysle prevádzkového poriadku. Monitorovanie dodržiavania technologických postupov a legislatívnych procesov týkajúcich sa zaobchádzania s vedľajšími živočíšnymi produktmi bude vykonávať ŠVPS SR pravidelnými kontrolami.

Odvolací súd považuje za potrebné poukázať na skutočnosť, že účelom posudzovania vplyvov na životné prostredie podľa § 2 zákona EIA je najmä zabezpečiť vysokú úroveň ochrany životného prostredia a prispieť k integrácii environmentálnych aspektov do prípravy a schvaľovania strategických dokumentov, so zreteľom na podporu trvalo udržateľného rozvoja, komplexne zistiť, popísať a vyhodnotiť priame a nepriame vplyvy na životné prostredie, objasniť a porovnať výhody a nevýhody návrhu strategického dokumentu a navrhovanej činnosti, určiť opatrenia, ktoré zabránia alebo zmenšia znečisťovanie alebo poškodzovanie životného prostredia, získať objektívny odborný podklad pre schválenie strategického dokumentu a vydanie rozhodnutia o povolení činnosti podľa osobitných predpisov.

V tejto súvislosti dáva do pozornosti aj nález Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. I. ÚS 223/09-131 27. mája 2010, v ktorom tento o. i. uviedol, že „účinná starostlivosť o životné prostredie je ústavnou hodnotou (čl. 44 ods. 4 ústavy), o ktorú dbá štát. Subjektom práva na priaznivé životné prostredie je každý (čl. 44 ods. 1 ústavy). Štát zabezpečuje účinnú starostlivosť o životné prostredie všestranne, pričom základné formy tejto starostlivosti sú normotvorba (právny rámec ochrany) a dozor orgánov štátnej správy pre životné prostredie nad vybranými činnosťami v oblasti životného prostredia. Prejavom významu požiadavky na účinnú ochranu a starostlivosť o životné prostredie je jej zakotvenie v normách najvyššej právnej sily. Okrem ústavy ide o množstvo medzinárodných zmlúv, ale aj komunitárne právo, ktoré otázkam spojeným s ochranou a tvorbou životného prostredia venujú zvýšenú pozornosť. S ohľadom na to, že subjektom práva na priaznivé životné prostredie je podľa ústavy každý, Slovenská republika prijala viaceré právne záväzky smerom k zabezpečeniu účasti verejnosti na rozhodovacích procesoch orgánov verejnej správy vo sfére životného prostredia. V medzinárodno-právnej rovine ide najmä o Dohovor o prístupe k informáciám, účasti verejnosti na rozhodovacom procese a prístupe k spravodlivosti v záležitostiach životného prostredia (publikovaný pod č. 43/2006 Z. z.; ďalej len „Aarhuský dohovor“). V zákonnej rovine ide napr. o zákon č. 245/2003 Z. z. o integrovanej prevencii a kontrole znečisťovania životného prostredia a o zmene a doplnení niektorých zákonov, do ktorého bola implementovaná Smernica Rady 96/61/ES o integrovanej prevencii a kontrole znečisťovania v znení smernice 2003/35/ES, ako aj zákon o EIA. Najvyšší súd Slovenskej republiky konštatuje, že súd prvého stupňa v prejednávanej veci postupoval v zmysle tohto záveru Ústavného súdu Slovenskej republiky, keď v danom prípade aplikoval nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 1069/2009 a vychádzajúc z ustanovení článkov cit. nariadenia správne vyslovil, že činnosť spoločnosti ASANÁCIA s.r.o. v objekte „Logistické centrum“ v Malom Cetíne nie je prevádzkou na spracovanie vedľajších

živočišnych produktov, v danom objekte nedochádza k nakladaniu s nebezpečným odpadom v zmysle kvalifikácie nebezpečných odpadov špecifikovaných v prílohe č. 4 zákona o odpadoch, nejedná sa o navrhovanú činnosť uvedenú v prílohách zákona o EIA, a teda činnosť spoločnosti ASANÁCIA, s.r.o. v rozsahu prekládky živočišnych produktov v intraviláne obce Malý Cetín nie je činnosťou posudzovanou podľa zákona o EIA.

Najvyšší súd Slovenskej republiky preskúmajúc napadnutý rozsudok prvostupňového súdu ako i obsah súdneho a administratívneho spisu v rozsahu odvolania, ktorým žalobca namietal nezákonnosť napadnutého rozhodnutia konštatuje, že argumentácia žalobcu nie je spôsobilá vyvrátiť dôvody, na základe ktorých krajský súd zamietol jeho žalobu. Krajský súd sa v odôvodnení rozsudku podrobným spôsobom vysporiadal so žalobnými námietkami, a to citáciou dotknutých právnych noriem ako aj ich logickým výkladom a správnym aplikovaním na prejednávany prípad.

Ohľadom odvolacej námietky spočívajúcej v tvrdení o nepreskúmateľnosti napadnutého rozhodnutia súdu prvého stupňa Najvyšší súd Slovenskej republiky uvádza, že túto nie je možné považovať za dôvodnú. Zdôrazňuje, že pre posúdenie arbitrárnosti odôvodnenia napadnutého rozsudku krajského súdu považoval za kľúčové zistenie, či spôsob, ktorým krajský súd odôvodnil svoje rozhodnutie, je ústavne a zákonne konformný. Inými slovami povedané, úlohou Najvyššieho súdu Slovenskej republiky bolo zistiť, či spôsob výkladu príslušných zákonných ustanovení, ktorým krajský súd zdôvodnil svoje rozhodnutie, vzhľadom na zistený skutkový stav, nie je svojvoľný (arbitrárny) alebo ústavne a zákonne neudržateľný pre zjavné pochybenia alebo omyly v posudzovaní obsahu aplikovanej právnej úpravy (m.m. II. ÚS 127/07). Ako vyplýva z konštantnej judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky (napr. II. ÚS 127/07, I. ÚS 110/02) o svojvôli pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam. V predmetnej právnej veci Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel k záveru, že aplikácia a výklad príslušných ustanovení zákona o EIA nie je popretím ich zmyslu. V tejto súvislosti konštatuje, že napadnutý rozsudok krajského súdu je riadne odôvodnený, nie je arbitrárny a nesignalizuje možnosť porušenia čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky. Úvaha krajského súdu, ktorá vychádza z konkrétnych faktov, je logická, a preto aj legitímna, a žiadne znaky arbitrárnosti nevykazuje.

Za dôvodnú nemohol považovať ani odvolaciu námietku žalobcu, že pokiaľ ide o záujmy obyvateľov dotknutých obcí, ktorí voči posudzovanej činnosti spísali petíciu, mal práve na vyjadrenie názoru občianskych iniciatív vo vzťahu k vplyvom jednotlivých činností na životné prostredie slúžiť postup podľa zákona o EIA. Najvyšší súd Slovenskej republiky si záverom dovoľuje dať do pozornosti, že zo žiadneho zákona Slovenskej republiky, ani z Aarhuského dohovoru nevyplýva právny nárok občianskych združení a zainteresovanej verejnosti, aby ich pripomienkam, ktoré podávajú v procese posudzovania vplyvov na životné prostredie, bolo vyhovené. Účelom prístupu k informáciám a účasti verejnosti na rozhodovacom procese, ako aj prístupe k spravodlivosti v záležitostiach životného prostredia zaručených týmto dohovorom je, aby sa verejnosť mohla nielen vyjadriť, ale najmä prostredníctvom odborníkov z oblasti životného prostredia predložiť kvalifikované pripomienky tak, aby sa hodnotiaci proces viedol v odbornej vecnej rovine vzhľadom k cieľu (k tomu pozri bližšie rozsudky Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vo veci sp. zn. 5Sžz/1/2010 z 28. apríla 2011 a sp. zn. 8Sžz/1/2010 z 27. januára 2011).

Podľa názoru odvolacieho súdu, bola celá vec prešetrená riadne a skutkový stav bol podrobne zistený, o čom svedčí obsah administratívneho spisu, z ktorého vyplýva uvedené. V súdnom konaní bolo obsahom administratívneho spisu preukázané, že vykonané dokazovanie bolo náležite vyhodnotené a v hodnotení dôkazov tak ako prvostupňový súd ani odvolací súd nezistil právne pochybenia ani logické nesprávnosti ani takú vadu konania, ktorá by mala vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia s tým, že krajský súd dostatočne podrobne a presne zistil skutkový stav a vysporiadal sa so všetkými relevantnými námietkami žalobcu.

Za týchto skutkových okolností napadnuté rozhodnutie žalovaného je i podľa názoru odvolacieho súdu

vydané na základe riadne a dostatočne zisteného skutočného stavu správnym orgánom a správne právne posúdené.

Preto ak krajský súd dospel k právnenému záveru totožnému so záverom správneho orgánu a rozhodol, že preskúmaným rozhodnutím žalovaného správneho orgánu nedošlo k porušeniu zákona a práv žalobcu, tento jeho názor považoval aj odvolací súd, z dôvodov uvedených vyššie, za správny.

Z uvedených dôvodov Najvyšší súd Slovenskej republiky odvolaniu žalobcu nevyhovел a s prihliadnutím na všetky individuálne okolnosti daného prípadu rozsudok krajského súdu ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 a 2 OSP v spojení s § 250ja ods. 3 vetou druhou OSP potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 224 ods. 1 OSP v spojení s § 246c OSP a § 250k ods. 1 OSP tak, že žalobcovi vzhľadom na jeho neúspech v konaní náhradu trov odvolacieho konania nepriznal. Žalovanému zákon priznanie trov konania neumožňuje.

Odvolací súd v odvolacom konaní postupoval podľa ustanovení Občianskeho súdneho poriadku, ktorý bol zrušený zákonom č. 160/2015 Z. z., Civilný sporový poriadok (§ 473), ktorý nadobudol účinnosť 01. júla 2016.

Dňom 01. júla 2016 nadobudol účinnosť zákon č. 162/2015 Z. z., Správny súdny poriadok, ktorý v § 491 ods. 1 ustanovil, že ak nie je ďalej ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

Podľa § 492 ods. 2 Správneho súdneho poriadku odvolacie konania podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona sa dokončia podľa doterajších predpisov.

V súlade s vyššie uvedenými prechodnými ustanoveniami odvolací súd v predmetnej veci postupoval podľa doterajšieho predpisu, Občianskeho súdneho poriadku.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 veta tretia zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.